



## Artykuł 29 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka

1. Każda jednostka ma obowiązki wobec wspólnoty, bo tylko w niej możliwy jest swobodny i pełny rozwój jej osobowości.
2. W korzystaniu ze swych praw i wolności, każdy podlega jedynie takim ograniczeniom, które są określone przez prawo, wyłącznie w celu zapewnienia należytego uznania i poszanowania praw i wolności innych, oraz zaspokojenia słusznym wymogów moralności, porządku publicznego i powszechnego dobrobytu w społeczeństwie demokratycznym.
3. Te prawa i wolności w żadnym razie nie mogą być wykorzystywane wbrew Celom i Zasadom Narodów Zjednoczonych.

### I. Informacje ogólne

Art. 29 jako ostatni nakładający jednostkom konkretne prawa, stanowi idealną klamrę wobec całej Deklaracji, której celem jest nie tylko zapewnienie podstawowych praw i wolności, ale i stworzenie odpowiedniego gruntu pod rozwój jednostek, kształtując tym samym ich samoświadomość.

W związku z tym Deklaracja przewiduje także obowiązki wobec wspólnoty, dostrzegając jej kluczową rolę w realizacji celów dokumentu, nie narzucając jednak żadnych konkretnych, pozwalając wspólnotom na swobodne ich kształtowanie.

Art. 29 idealnie oddaje ducha słów wybitnego francuskiego polityka Alexis de Tocqueville'a - *“Wolność człowieka kończy się tam, gdzie zaczyna się wolność drugiego człowieka”*, uszczegóławiając, iż korzystanie z praw i wolności nadanym przez PDPC może zostać poddane jedynie ograniczeniom określonym przez prawo.

W polskim porządku prawnym **art. 33 Konstytucji** mówi, że konstytucje prawa i wolności mogą podlegać ograniczeniom tylko przez ustawę i tylko wtedy, *gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób*. W pozostałych przypadkach, gdy wymienione dobra nie wymagają ochrony, nikt nie może naszych praw i wolności w żaden sposób ograniczyć.

PDPC jednocześnie podkreśla swoją rolę w realizowaniu celów i zasad Organizacji Narodów Zjednoczonych zapisanych w Karcie NZ, wyraźnie mówiąc, że prawa i wolności zapisane w Deklaracji nie mogą być wykorzystane przeciwko tym celom i zasadom, jakimi są:

- Utrzymanie międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa,
- Rozwijanie pomiędzy narodami przyjaznych stosunków opartych na poszanowaniu zasady równouprawnienia i samostanowienia narodów,
- Stanowienie ośrodka uzgadniania działalności narodów, zmierzającej do osiągnięcia tych wspólnych celów.



## II. Naruszenia art. 29 PDPCz w Korei Północnej.

Koreańska Republika Ludowo-Demokratyczna jest państwem, które od lat znajduje się na radarze organizacji walczących o prawa człowieka, z uwagi na swoją pozycję na czele rankingów dotyczących łamania tych podstawowych praw.

Praktycznie każde z 29 rodzajów praw i wolności jednostek, wskazanych w Deklaracji jest w Korei Północnej łamane, mimo przystąpienia tego państwa do Organizacji Narodów Zjednoczonych w 1991 r.

Dopiero 12 lat później, w 2003 r. Komisja Praw Człowieka ONZ przyjęła rezolucję dotyczącą łamania praw człowieka w Korei Północnej. Zwrócono w niej uwagę na **metody stosowane przez ten reżim, takie jak:**

- tortury i inne nieludzkie traktowanie lub karanie,
- dokonywanie publicznych egzekucji oraz istnienie dużej liczby obozów pracy przymusowej,
- brak poszanowania praw osób pozbawionych wolności oraz nagminne wykorzystywanie kary śmierci,
- brak możliwości swobodnego wyjazdu z kraju,
- brak wolności sumienia i wyznania,
- brak możliwości organizowania pokojowych zgromadzeń,
- brak swobodnego dostępu do informacji,
- naruszenia praw kobiet, zwłaszcza poprzez handel kobietami, zmuszanie do prostytucji, instytucja przymusowych małżeństw, wymuszanie aborcji, dzieciobójstwo.

Korea Północna, w której panuje system komunistyczny nie liczy się w wolnością jednostek, którym odebrane są wszelkie możliwości rozwoju. Zamiast praw, nałożone są tylko obowiązki wobec wspólnoty, a każde ich naruszenia, traktowane jako przestępstwa polityczne, wymierzone przeciwko systemowi socjalistycznemu są surowo karane wysyłką do obozów pracy, a nawet karą śmierci.

## III. Powołanie Komisji ds. Zbadania Praw Człowieka w Korei Północnej

Zarówno wspomniana wyżej rezolucja Komisji Praw Człowieka ONZ, jak i opublikowane w 2013 r. przez organizację Amnesty International zdjęcia obozów pracy, przyczyniły się do powołania w Genewie, mimo sprzeciwu Rosji i Chin, Komisji ds. Zbadania Praw Człowieka w Korei Północnej.

Dzięki zebranych przez Komisję materiałom udało się opublikować **raport ONZ dot. łamania praw człowieka w Korei Północnej**, w którym jednoznacznie stwierdzono, iż w Korei Północnej dochodzi do systematycznych naruszeń praw człowieka, a metody stosowane przez reżim wyczerpują znamiona zbrodni przeciwko ludzkości:

<http://n-22-8.dcs.redcdn.pl/file/o2/tvn/web-content/m/p1/f/333222170ab9edca4785c39f55221fe7/7920cfc2-32a3-4a03-9895-484ded6d00fa.pdf>



United Nations  
Association  
**Poland**